

"Велике будівництво"
зайшло у новому році на
Романівщину із двох сторін

с. 2

У Романові відзначили День Соборності України

Погожого ранку 22 січня 2022 року близько сотні жителів селища Романова зібралися біля пам'ятника Т. Г. Шевченку.

За усталеною традицією громада романівчан цього дня разом із усією Україною відзначає величне державне свято. Щира молитва за Україну, яку прочитав настоятель парафії Покрови Пресвятої Богородиці о. Іван (Майка), слова привітання до кожного жителя Романівської селищної ради, з якими звернувся голова ради Володимир Савченко, присутні на урочистостях депутати Романівської селищної ради, представники громадських та волонтерських організацій ще раз підтвердили історичне значення соборності українських земель.

Того ж дня представники місцевої влади та громадськості Романова поклали квіти біля підніжжя пам'ятного

знака борцям за волю України та біля Дошки пошани жителів Романівської громади, що віддали своє життя за свободу та незалежність Української держави.

І 22-е січня, і 24-е серпня для нас важливі однаково!

В Україні вже у 23-й раз відзначили свято Соборності України.

До 1999-го року, коли День Соборності потрапив до офіційного переліку державних свят України, його відзначали переважно представники окремих партій чи громадських організацій національно-патріотичного спрямування. Зауважимо, що у часи президентства Віктора Януковича керівництво країни намаглося применшити рівень значимості події і практично два роки (у 2012-му та 2013-му роках) День Соборності в Україні відзначався дуже скромно і напівофіційно. Але вже у 2014-му році День Соборності став знову офіційним державним святом України.

Хоча, якщо бути чесним і неупередженим, суть і зміст цього державницького свята й досі несповна усвідомила

чимала частина населення України і, що найбільше вражає, значна частина політичної еліти Української держави. Адже що не кажіть, але ж чимало українських істориків, філософів, вчених-правників неодноразово наголошували на тому, що якраз 22 січня 1919-го року відбулася подія, яка вперше

в історії українського народу реально втілила у життя ідею єдності, єднання і неподільності Української держави, яка на той час існувала у формі і вигляді Української Народної Республіки (УНР). За іронією історії, рівно за рік до проголошення Акту Злуки між Західноукраїнською народ-

ною республікою (ЗУНР) та УНР Українська Центральна Рада (що виконувала роль українського парламенту) 22 січня 1918-го року ухвалила свій IV-й Універсал «Про державну незалежність Української Народної Республіки». Таким чином, 22 січня ми відзначаємо одразу дві історичні дати – День проголошення незалежності УНР і День Соборності (єдності) України.

Хтозна, можливо, сучасне українське суспільство все ж таки прийде до усвідомлення того факту, що 24 серпня 1991-го року в Україні став реальністю час факт відновлення незалежності української державності, яка була започаткована 22 січня 1918-го року. Тому у нинішній Українській державі має бути як мінімум рівнозначне ставлення до обох дат народження та відродження (відновлення) своєї державності: 22 січня і 24 серпня. Поки що цього не відбулося. Поки що у масі своїй значна частина населення (як мінімум – половина) сучасної України не знає, не розуміє, не співвідносить історичної минувшини 1919-го та 1918-го років із сучасними реаліями української державності. І якраз відзначення свята Дня Соборності України мало б щорічно інтенсифікувати процес

усвідомлення, осмислення, пізнання логіки нашої надто звивистої історичної долі.

Стосовно Дня Соборності України, то із певного часу, а саме – від 22 січня 2015-го року, Україна відзначає своє знакове державницьке свято в обстановці військової агресії. Сьогодні знаковість соборності, її смисловий зміст набули для українців сакрального значення. Адже єдність, непорушність кордонів нашої держави якраз і були порушені агресивною силою сусідньої держави. Причому агресор і далі зазіхає на державну незалежність України, на її соборність, єдність та непорушність. За таких умов питання про єднання та єдність усіх українських земель набуває нових обрисів усвідомлення своєї важливості як універсальної запоруки нашого існування і нашого подальшого розвитку у сім'ї цивілізованих народів світу.

Романівські юніори входять до
легкоатлетичної еліти Житомирщини

с. 2

Миколі Шанюку — шістдесят!
Вітаємо і зичимо усіх земних гараздів!

с. 3

ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС 76001

СПОДОБАЛАСЬ
ГАЗЕТА?

ПІДТРИМАЙ СВОБОДУ СЛОВА!

ПЕРЕДПЛАТИ

на 1 місяць - 12,50 грн,
на 3 місяці - 37,50 грн,
на 6 місяців - 75,00 грн

у найближчому поштовому відділенні!

«Велике будівництво» зайшло у новому році на Романівщину із двох сторін

У 2022-му році естафету «Великого будівництва» приймають автошляхи, що пролягають землями Романівської селищної ради.

У Романові вже всі (або майже всі) знають, що влітку 2022-го року розпочнуться роботи із середнього капремонту автодороги Висока Піч – Баранівка (Дубрівка). Підрядником, який виграв запропонований тендерний конкурс, виявилось підприємство із Хмельницького ШБУ № 56. До речі, одразу декілька хмельничан, з якими довелося нещодавно спілкуватися, ледь не в один голос зауважили, що якраз ШБУ № 56 вважається найкращою у Хмельницьку дорожньо-будівельною фірмою.

Зрештою, кошти на ремонт автодороги Висока Піч – Баранівка Кабмін **вже виділив**, а тому підготовчі роботи до ремонту, що розпочнуться за перших стійких показників весняної плюсової температури, вже зараз ведуться. Йдеться про розчистку обочини автодороги Висока Піч – Баранівка. Як відомо, лісові насадження вздовж цієї автомагістралі вже з десяток років ніхто не розчищав так, як це слід зробити. А тому у лютому – березні 2022-го року епіцентр усіх дорожніх робіт якраз і зосередиться на розчистці лісових узбіч.

Трохи інший вигляд має ситуація навколо ремонту автодороги від Мирополя до Чуднова. Тут тендер на виконання підрядних робіт виграє добре відома на Житомирщині дорожньо-будівельна організація ПП «Автомагістраль». Але поки що реального процесу фінансування ремонту дороги Миропіль – Чуднів Кабмін України не розпочав. Так що тут ще ніхто нічого не розпочинав. Але є сподівання, що так само, як на автодорозі Висока Піч – Баранівка, вже за місяць підготовчі роботи розпочнуться і південніше Романова.

Романівські юніори входять до легкоатлетичної еліти Житомирщини

Звістка про спортивні змагання за участі спортсменів із Романова завжди привертає увагу їхніх земляків. Але перемоги та рекорди, досягнуті чи встановлені романівськими спортсменами, радують вдвічі сильніше.

Упродовж недавнього чемпіонату Житомирщини із легкої атлетики у закритих приміщеннях спортивна команда юних легкоатлетів із Романова була у середовищі фаворитів. Досі незбагненно, але вихованці **романівського тренера Анатолія Сушицького** традиційно, упродовж багатьох років посіли, чинять гідний опір легкоатлетам, які мають набагато кращі умови для тренувань у тих самих закритих приміщеннях.

Отже, 14 і 15 січня 2022 року у легкоатлетичному манежі центрального стадіону «Полісся» романівчанка **Олена Климчук** (категорія спортсменок 2007–2008 року народження) отримала чемпіонський титул у бігу на 3000 метрів. У забігу на 1 км (традиційно найважча у легкоатлетів дистанція) Оленка була другою. А трохи старша за Оленку Климчук **Ольга Разуванова** (спортсменки 2005–2006 року народження) на дистанції у 3 000 метрів була другою. **Роман Цьомик** із Романова зумів вибороти срібний і бронзовий результат. **Аня Рудик** була також другою на дистанції 2000 метрів, а **Крістіна Шевчук** лише трішечки поступилася чемпіонському результату у штовханні ядра.

Загалом команда юних легкоатлетів із Романова вчинила справжній фурор на змаганнях обласного рангу. В принципі, нічого нового у цьому немає, адже успіхи романівчан вже декілька років вважаються традиційними.

Якраз і – напередодні...

Співголова партії «Наш край», народний депутат України **Сергій Шахов** став співрозмовником на ютуб-каналі керівника руху SAVE ФОП **Сергія Доротича**.

Розмова відбулася ввечері 24 січня 2022 року, якраз напередодні початку чергової акції протесту підприємців з приводу відтермінування або ж і відміни запровадження РРО/ПРРО (так званих касових апаратів).

Сергій Шахов зазначив, що після канікул, які парламент відгуляв із 18 грудня 2021-го року до 24 січня 2022-го року, ситуація в Україні змінилася у багатьох аспектах. Звісно ж, найпершим чиним даліся ознаки пристрасі навколо загрози вторгнення російських військ на територію України. Але нардеп Шахов наголошує на тому, що змінилася ситуація і у внутрішньополітичному аспекті. І особливо підвищилася температура народного невдоволення. Ледь не в авангарді такого невдоволення – підприємці, яких змушують закупити та налагодити роботу РРО. Ситуація сьогодні якраз і не спонукає малий та середній бізнес витратитися на закупівлю не кінце потрібного устаткування, яке потім слід буде належним чином налагоджувати і тримати у справному стані. Якщо ж податківці знаходять порушення – автоматично прилітає штраф.

Співголова партії "Наш край", народний депутат **Сергій Шахов**

Сергій Шахов зауважив, що новорічно-різдвяні канікули провів у поїздах регіонами України. І хоча люди святкували, вітали один одного із Різдвом та Новим роком, відчувалося, що так звана фіскальна війна урядовців проти ФОПів вже розпочалася. Як варіант виходу та пошуку прийняттого рішення у ситуації, що склалася навколо протистояння влади і ФОПів, **Сергій Шахов заявив, що доведеться йти на відчайдушний, але єдино можливий і найбільш правильний крок.** Потрібно перезавантажити уряд України. Але й це ще не все. За словами нардепа, які він сказав напередодні старту чергової сесії Верховної Ради України (сесія розпочинається у вівторок, 25 січня), негайного перезавантаження потребує й парламент України. Адже нинішній склад

ВРУ дуже кволо, а іноді – взагалі неадекватно реагує на ситуацію в Україні. Сьогодні, коли в Україні близько 2-х мільйонів громадян голодують, а 10-м мільйонам не вистачає коштів на оплату чи забезпечення себе найелементарнішими побутовими зручностями, треба рішуче і швидше змінювати низку складових економічного розвитку України. Насамперед дати повну свободу малому та середньому бізнесу, який вже два роки несамовито потерпає від епідемії, локдаунів та карантинів. У такій обстановці, на думку **Сергія Шахова**, зайві поштовхи чи пришвидшення фіскалізаційної діяльності уряду та податківців збудять лише нові і все ширші за масштабами протести. І цього собі Україна не може дозволити. За жодних обставин.

Декларація з сімейним лікарем на Житомирщині: з ким укласти та що вона гарантує

Сімейний лікар – це той фахівець, до якого варто звертатися при перших проблемах зі здоров'ям, якщо мова не про екстрену медичну допомогу.

Якщо турбують якісь незрозумілі симптоми, дискомфорт чи біль, потрібна консультація, встановлення діагнозу, складання графіку вакцинації у разі порушення календаря щеплень, електронний рецепт на «доступні ліки», інсулін та електронні направлення – всі ці послуги можна отримати у свого сімейного лікаря безоплатно.

Послугами сімейного лікаря, терапевта або педіатра у Житомирській області вже користуються 1,09 мільйона жителів. Усього в області працюють 817 лікарів первинки у комунальних закладах, приватних медцентрах або мають власну медичну практику.

Якщо у вас досі немає свого сімейного лікаря або ви хочете підписати декларацію з новим, то його можна знайти на сайті Національної служби здоров'я, скориставшись електронною мапою (дашбордом) «Електронна карта місць надання первинної медичної допомоги».

1 У лівій частині екрану розміщені фільтри, за допомогою яких ви можете вибрати вашу область та населений пункт. Карта покаже розташування закладів первинної ланки та перелік сімейних лікарів, терапевтів і педіатрів, які працюють у цих закладах.

2 Ви можете вибрати зручний для вас заклад. Наприклад, поряд з домом або роботою, та вибрати лікаря саме там.

3 Навпроти імен лікарів, які ще набирають пацієнтів, буде зображена стрілочка вгору. Якщо лікар набрав необхідну кількість пацієнтів, то навпроти імені буде стояти зелена галочка.

4 Після того, як ви обрали заклад та лікаря, запишіться на візит та підпишіть декларацію з сімейним лікарем, терапевтом чи педіатром для вашої дитини.

Сімейні лікарі, терапевти та педіатри, які безоплатно надають медичну допомогу українцям, працюють не тільки в комунальних медзакладах, а й у приватних клініках та сімейних практиках (лікарі-ФОП). Знайти цих лікарів також можна на дашборді. У лівій частині екрану ви знайдете фільтр «Форма власності». Обирайте приватні або ФОП, і карта покаже вам ці заклади та перелік лікарів.

Якщо на дашборді ви не змогли знайти потрібну вам інформацію або у вас виникли якісь складнощі, ви можете завжди зателефонувати і отримати роз'яснення за номером контакт-центру НСЗУ 16-77.

Не зволікайте і оберіть свого сімейного лікаря, терапевта або педіатра для вашої дитини. Адже саме сімейний лікар – ваш провідник у світ безоплатної медичної допомоги. Він не тільки оглядає, лікує та дає медичні поради щодо вашого здоров'я, а й виписує рецепти на «доступні ліки» та у разі потреби направлення на безоплатні послуги спеціалізованих лікарів.

Миколі Шанюку – шістдесят! Вітаємо і зичимо усіх земних гараздів!

Віктор Першко

19 січня 2022 року, якраз на свято Водохреща, відзначав свій шістдесятилітній ювілей Микола Шанюк.

Миколу Миколайовича сьогодні знають не лише у його рідній Ягодинці, але й далеко за її околицями, тому на свято до хати Миколи Миколайовича та Олени Вікторівни Шанюків завітало чимало людей. Серед тих, хто вітав поважного господаря, були й помічники депутата Житомирської облради Ігоря Ходака. Микола Миколайович того дня трішки хвилювався, адже ювілей – такі поважний і символізує він не таке вже й просте життя.

Він народився і виріс тут же, у Ягодинці. Але, навчаючись у Житомирському сільськогосподарському інституті, досить швидко знайшов роботу у приміському селі біля Житомира. Ось так молодого фахівця спочатку призначили головним агрономом у левківському господарстві Житомирського району. Це ж зовсім неподалік. Всього за шість кілометрів від обласного центру. Звісно ж, молодого агронома у колгоспі не образили – забезпечили житлом, і робота для дружини у селі також знайшлася. І вже було зібрався Микола Шанюк зводити у Левкові власне обійстя, але випадок змінив усе. Був удома, у Ясногородці і тут, де

минуло дитинство та юність, також було роботи вдосталь. Пропозиція повернутися у рідні краї для молодого і сповненого сил фахівця-аграрника виявилася привабливішою, аніж життя у приміському Левкові. Тож наприкінці 80-х років і повернувся Микола Шанюк додому, у Ягодинку. Як то кажуть – назавжди.

Звісно ж, не так гадалось і не так думалось тоді, на зламі 80-х і 90-х років минулого століття. Микола Миколайович Шанюк у розквіті своїх тодішніх 30-ти років очолив тоді ще міцний колгосп «Дружба». Але вітри могутніх перемиш, що сталися не лише у Ягодинці, але й завирували загалом у масштабах держави, розпорядилися трохи інакше. Колгоспу у нових економічних реаліях доволі швидко не стало. А Микола Шанюк став господарювати самотужки. Відтепер вже як фермер. Маючи у своєму обробітку із пів сотні гектарів землі. Покладаючись виключно на свої сили і на підтримку з боку рідних. Сказати, що йому важко – не можна. Але й про легкий хліб чи про казкові статки Миколи Миколайовича говорити не доводиться. Звісно ж, він неабиякий майстер своєї справи. Неперевершений механік, у руках якого однаково справно працюють і зварювальний апарат, і будь-яка інша техніка, яку він вивчив, перебрав своїми руками, і тому впевнений у ній, як то кажуть, на всі сто. Коли дивився на Миколу Миколайовича у день його славного і вже поважного ювілею, вирінає чимало запитань щодо долі села, щодо майбутнього Ягодинки і насправді – щодо майбутнього всієї України. Сьогодні, коли над Україною неспокійно вирують бурхливі вітри геополітичних потрясінь, дуже важливо відчувати могутню впевненість у своїх силах тут, у глибинці. У кожному селі, у кожній оселі і на кожній вулиці. І така впевненість не в останню чергу забезпечується саме такими людьми, як Микола Шанюк. **Поважний ветеран, але ще дужий, вправний і мудрий господар із мальовничої поліської Ягодинки. Тому – сил і наснаги Миколі Миколайовичу, щастя і удачі у його сім'ї і його оселі. І – до нових ювілеїв!**

І так буває, що «лісова» біографія розпочинається із... акордеона

Віктор Радчук

Здається зовсім нещодавно, у січні 2012 року, Алім Лукич Ткачук відзначав 70-річчя від дня народження.

У Гвіздярні, та й навіть у Житомирі багато хто пам'ятає, як ветерана, який пів століття відпрацював у Гвоздзяренському лісництві Бердичівського лісгоспу, вітали і урочисто вшановували його колеги по роботі, а родина із дітьми та внуками навезли тоді у дідову хату найдорожчих подарунків.

Але відтоді минуло десять років. Внуки та правнуки у Аліма Лукича побільшало, а клопотів навпаки – стало трохи менше. На роботу Алім Ткачук вже не ходить, а все тільки вдома, по господарству. Але вісімдесятилітній рубіж ветеран зустрів, як і годиться, у повній готовності. Гостей зустрічав радо, як звик і як уміє. Привітати ветерана лісового господарства приїздило чимало людей: були цілі делегації, подарунки, букети. Навіть духовий оркестр у трохи скороченому складі завітав до оселі Аліма Ткачука. Музики наче натякали ювілярові, аби той взяв свій знаменитий акордеон і загравав, як було замолоду.

Алім Лукич іноді по-особливому згадує історію із отим акордеоном. У його рід-

не село Вівсяники, що у Козятинському районі, акордеон після служби на флоті привіз односельчанин. Але потім відставний моряк захворів та й несподівано помер. Акордеон трохи полежав без діла, але далі дивовижний інструмент почав помалу освоювати на той час ще зовсім юний Алім Ткачук. Вже пізніше, коли юнак завершив навчання у технічному училищі, акордеон неабияк допоміг йому вступити на навчання до Старожинецького лісотехнікуму аж у Чернівецькій області. Звідтіля, із Буковини, приїхав Алім Лукич Ткачук на роботу по розподілу аж на Житомирщину. Одразу потрапив у Гвіздярню і пройшов за п'ятдесят років у місцевому лісництві усі службові сходинки аж до посади лісничого. Виростив і виховав четверо дітей. Як і годиться, збудував власну оселю, бо на початку своєї службової кар'єри сім'ї Аліма Ткачука доводилося жити у службовому приміщенні. Із будівництвом власного будинку не поспішав. Та й не так легко було збудувати власний будинок, хоча наче й у лісі працюєш, і все, що треба для роботи, наче під рукою. Проте із самого початку своєї трудової (а насправді всуціль «лісової») біографії Алім Лукич звик, щоб усе було по-правильному, аби на кожну дощечку чи брусок, з яких будувалося житло, була «бумага» чи квитанція.

Про сучасне лісове господарство ми із Алімом Лукичем поговорити не встигли. Відчувалося, що господар налаштований не обділити увагою прибулих до хати гостей, а про ліс і зокрема – про колишні правила і традиції лісового господарства ми вирішили запитати у ветерана вже трохи пізніше. Тим паче, що сам Алім Лукич, коли мова зайшла про сучасні порядки у лісовому господарстві, порадив звернутися до свого сина Руслана, який продовжує батькову естафету, очолюючи одне із лісництв у ДП «Радомисльське лісове господарство».

Втім, навіть пів години часу спілкування із досі кремезним чоловіком, який віддав пів століття свого життя службі дібровам і людям, надихає на гарні слова. На щирі і душевні побажання прожити у ладу із життям, із чудовим довкіллям околиці Гвіздярні ще довго і довго. На многії літа!

Булінг у школах

Булінг – це насильство: фізичне, економічне, психологічне, сексуальне, із застосуванням засобів електронних комунікацій.

Агресор може знайти безліч причин для цькування жертви: зовнішність, поведінка, соціальне або економічне становище. Успіхи у навчанні, матеріальні можливості та навіть особливості характеру можуть стати основою для булінгу. Крім того, жертвою

булінгу може стати також той, кому складно спілкуватися з однолітками, хто поводить себе відлюдкувато чи, навпаки, провокативно.

Варто розуміти різницю між булінгом та звичайною сваркою між дітьми. Булінг завжди супроводжується реальним фізичним чи психологічним насильством. У ситуації булінгу завжди беруть участь три сторони: жертва, агресор і спостерігачі. Якщо відбувся булінг, то він завжди повторюється (це не одноразова дія, а систематична).

Частіше за все агресор вважає свої дії смішними, а також що дорослі не будуть звертати на це увагу.

Для того, щоб допомогти дитині, насамперед потрібно зрозуміти, що її цькують. На жаль, більшість жертв мовчать про це і не намагаються захистити себе. Тому потрібно бути більш уважними до дітей. Якщо дитина стала замкненою, шукає причини, щоб не йти до школи, у неї погіршилися оцінки, то поговоріть з нею. Причиною такою поведінки може бути не лише лінч. Також одними з частих ознак булінгу є розлад сну, втрата апетиту, тривожність, низька самооцінка. Якщо дитину шантажують, то вона може просити додаткові кишенькові кошти,

щоб відкупитись від агресора.

Якщо ви запідозрили, що ваша дитина може бути жертвою булінгу, то потрібно з нею про це поговорити. Дайте зрозуміти, що ви не будете її звинувачувати, що вам можна довіряти. Поясніть, що немає нічого поганого в тому, щоб повідомити про агресивну поведінку. І скажіть, що можна притягнути кривдника до відповідальності.

Законодавство України передбачає покарання за булінг (цькування) учасника освітнього процесу. Стаття 173-4 Кодексу України про адміністративні правопорушення передбачає покарання від 50 (830 гривень) до 200 (3400 гривень) неоподаткованих

мінімумів доходів громадян, громадські роботи від двадцяти до шістдесяти годин або вправні роботи строком до 1 місяця.

БЕЗОПЛАТНА ПРАВОВА ДОПОМОГА

За більш детальним роз'ясненням ви можете звернутися до фахівчині сектору «Романівське бюро правової допомоги» Бердичівського місцевого центру з надання безоплатної вторинної правової допомоги за адресою: смт Романів, вул. С. Лялевича, 2, тел.: (04146) 2-34-36.

